

PÄÄKIRJOITUS

Kelpaanko?

Kuuntelin kerran esitelmää, jossa käsiteltiin kysymystä Jumalasta. Puhuja kertoi Lutherin kysyneen: ”Miten löytäisin armollisen Jumalan?” Martti Luther löysi sitten riemullisen vastauksen: Jeesus. Joka löytää Jeesuksen, löytää armollisen Jumalan.

Mutta, hän jatkoi, aikamme jumalakysymys ei kuulu: miten löytäisin armollisen Jumalan? Nyt kysytään: miten löytäisin Jumalan? Vastaus siihenkin kysymykseen kuuluu: Jeesus. Joka löytää Jeesuksen, löytää Jumalan.

Hiljattain kuulin uuden kysymyksen. Katselin TV-ohjelmaa, jossa naispappi ”tuli ulos kaapista” ja kertoi avoimesti olevansa lesbo.

Keskusteluun osallistui kaksi muuta pappia, nainen ja mies. Mies, professori ja pappi, sanoi ajattelevansa, että pääsiäisen tapahtumia pitää katsoa ei ainoastaan syyllisyyden vaan myös häpeän näkökulmasta. Anteeksiantamus on vastaus syyllisyyteen, mutta armo on vastaus häpeään. Hän totesi, että kysymys kuuluu: kelpaanko? Ja armon vastaus kuuluu: kelpaan sittenkin, sellaisena kuin olen.

Olen kovasti miettinyt kysymystä. Monet muut ”pienemmät profeetat” julistavat nyt, että evankeliumin sanoma on tämä: minä kelpaan!

Itse mietin, onko se enää kristinuskoa? Ratkaisevaa on, mitä kysymyksellä tar-

koitetaan. Jos tarkoitetaan sitä, kun laulussa sanotaan ”*Luoksesi Herra saan tulla, sellaisna kuin olen vaan*”, ollaan oikealla tiellä.

Mutta minusta tuntuu, ettei kysymyksellä tarkoiteta sitä. Kohtaamme uuden sanoman, jossa ei tunneta parannusta, kääntymystä. Voin jatkaa sellaisena kuin olen, varsinkin jos koen, että olen syntymästä saakka ollut ”sellainen” (asiasta riippumatta).

Olen katsonut, mitä kirkkomme vastasi homoseksuaalisuutta koskeviin kysymyksiin viime vuosisadalla. 1960-luvulla piispat kirjoittivat rakkautta koskevan kirjan, jossa selvästi homoseksuaalisuus nähdään syntinä. 1974 erään helsinkiläisen seurakunnan nuoriso-ohjaaja sai lähteä virastaan, kun hän oli myöntänyt olevansa homo ja myös elävänsä toisen miehen kanssa. Lähes yksimielinen seurakunta – kirkkoherra, neuvosto – sekä erityisesti myös varhaisnuorten vanhemmat ilmaisivat, että he eivät halua lähettää lapsiaan seurakunnan toimintaan, mikäli nuoriso-ohjaaja jatkaa virassa.

Kehitys on jatkunut. Nyt tuntuu siltä, että niitä kannanottoja ei voi lukea ääneen. Ilmapiiri on täysin muuttunut.

Itse ajattelen, että vanhan ajan asenteissa on korjaamisen varaa. Homofobiaa on varmasti ollut paljon. Samalla eräät reaktiot ovat myös hyvin ymmärrettäviä.



Mutta ennen kaikkea mietin, mikä on muuttunut. Onko Jumalan sana voimassa vain noin 40 vuotta, jonka jälkeen pitää tarkistaa sen paikkansapitävyys?

Vai onko sittenkin niin että *“tempora mutanduret nos mutamur in illis”*, ajat muuttuvat ja me muutumme niiden mukana?

Kelpaanko? Se ei voi olla pelastuskysymys. Golgatan risti on selkeä vastaus. Jumalan Poika ei kuollut turhaan. Hän kutsuu kaikkia ihmisiä luokseen.

Meillä on nyt haasteellinen tehtävä. Emme voi luopua Jumalan sanasta, joka selvästi torjuu homoseksuaalisen käyttäytymisen. Raamatun rajoitukset eivät koske vain väkivaltaisia tai kaupallisia homosuhteita, vaan kaikkia. Ellemme pidä tästä kiinni, kirkko tulee hajoamaan.

Mutta samalla kun kirjoitan, että Raamattu torjuu homoseksuaalisen käyttäytymisen, minuun koskee. En halua istua sellaisten moralistien ja kivenheitäji-

en seurassa, jotka joskus ovat enemmän kiinnostuneita muiden vaikeuksista kuin omasta parannuksesta. En ole homofobinen, en pelkää homoja. Ystäväpiirissäkin heitä on, onneksi. Olen vakuuttunut siitä, että Jeesuksen lähipiiriin homoseksuaaliset ihmiset sopivat hyvin. Hän välitti ja välittää kaikista ihmisistä, myös niistä, joista ollaan monta mieltä.

Kelpaanko siis?

Saan tulla sellaisena kuin olen. Se koskee meitä kaikkia. Etsimme armollisen Vapahtajamme apua ja siunausta elämämme kovissa myrskyissä.

Jeesus sanoo meille kaikille: “Mene, äläkä enää tee syntiä.”

“Olemme kuin kerjäläisiä, jotka neuvovat toisiaan, mistä saa leipää.”

16.4.2009

Henrik Perret



Kuva: Hilpi Jenu